

Het lezen van de etiketten

De inhoud van dit hoofdstuk:

Vergelijkende voedsel analyses	42	
Wat er in de wet staat - en wat niet	45	
Mineralen analyse		46
"Eiwitten" en "eiwitten"		48
De belangrijkste grondstof bovenaan		49
Hoe wordt het berekend?	50	
Wat staat er precies op het etiket?	51	
Conserveringsmiddelen - enkele misopvattingen	53	
De chemicaliën die <i>niet</i> op het etiket staan...	55	
De regulerende instanties en hun normen	57	
De etikettering van natuurlijk voedsel	59	
Vergelijkende analyse van commercieel hondenvoer en natuurlijke, rauwe voeding	62	

Wanneer je nog twijfelt of je rauwe, natuurlijke voeding aan je hond wilt geven of niet, dan moet je dit hoofdstuk zeker lezen – en wel *nu*. Ik weet wel dat het allemaal chemie is maar je moet deze zaken gewoon weten als je commercieel geproduceerd voer wilt blijven geven. Het is een keuze die je zelf moet maken maar ik weet zeker dat je het zult waarderen om een onderbouwde keuze te kunnen maken.

Wanneer je al een beslissing genomen hebt en door wilt gaan naar de details van het samenstellen van natuurlijke voeding, kun je dit hoofdstuk overslaan en doorgaan naar "De voedingsgids voor volwassen honden". Je kunt later altijd nog terugkeren naar dit hoofdstuk – ik raad je ten zeerste aan om dat ook te doen ...

Vergelijkende voedsel analyses

Er zijn een paar belangrijke zaken bij de aanduiding van grondstoffen, die je moet begrijpen.

Zoals ik al aangaf, bestaat natuurlijk voedsel voor ongeveer 70% uit water. Meer dan tweederde van ons voedsel is water! Droogvoer bevat maximaal 10% water, vaak zelfs minder dan 5%. Dit betekent dat de voedingstoffen [water niet meegerekend] in droogvoer drie keer zo geconcentreerd zijn dan in een vergelijkbaar natuurlijk voedingsmiddel met dezelfde voedingstoffen.

Al ons voedsel bestaat uit zes hoofdbestanddelen, of groepen voedingstoffen:

- ◆ Water
- ◆ Eiwitten
- ◆ Vet
- ◆ Koolhydraten
- ◆ Vitamines
- ◆ Mineralen

Eiwitten zijn grote en complexe moleculen, samenbundelingen van honderden organische moleculen die voornamelijk bestaan uit de zogenaamde aminozuren, die *stikstof* (en soms zwavel en fosfor) bevatten als aanvulling op koolstof, waterstof en zuurstof, die de bouwstenen vormen van vetten en koolhydraten.

Veel vitamines zijn wat hun chemische structuur betreft bijna hetzelfde als de bestanddelen van eiwitten, maar niet allemaal. Alle vitamines zijn ontdekt door de problemen die zij veroorzaken wanneer ze *niet aanwezig zijn* in de voeding. Net als met de mineralen hebben onze honden, en wij ook, er maar weinig van nodig in vergelijking met de hoeveelheid eiwitten die we nodig hebben – maar al die kleine beetjes spelen een belangrijke rol bij het functioneren van ons lichaam. (De naam "vitamine" betekent "levende mineraal" en verwijst naar hun organische aard, hun natuurlijke aanwezigheid, en hun essentiële belang voor het lichaam, net als mineralen.)

"Mineralen" betekent al het andere, al is de eigenlijke definitie van een mineraal "een natuurlijk aanwezig, solide element of chemisch bestanddeel met een kristalachtige structuur". Op de meeste etiketten worden de "mineralen" weergegeven als hun chemische element – ronduit misleidend, maar toch algemeen gebruikelijk.

Water en mineralen zijn anorganisch en er hoeft geen koolstof in te zitten, hoewel veel belangrijke mineralen in de natuur voorkomen in organisch materiaal in zeer kleine hoeveelheden, zodat ze slechts een klein deel van de voedselbron uitmaken.

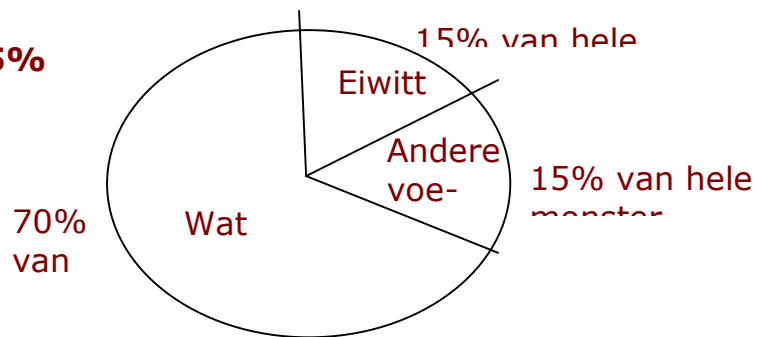
Het watergehalte van de voedselbronnen verschilt onderling nogal. Om de analytische resultaten goed te kunnen samenvatten en te vergelijken is het

gebruikelijk om het gehalte van een bepaald voedingsmiddel te bepalen op "basis van droog materiaal".

Een voorbeeld om dit duidelijk te maken: stel dat we een voedselbron hebben die 15% eiwitten bevat. Om enige betekenis aan dit cijfer te kunnen geven, moet je weten of het berekend is op "natte basis" of "droge basis".

Wanneer men bedoelt dat 15% van het voedingsmiddel bestaat uit eiwitten dan is er bij een natuurlijk voedingsmiddel dat voor 70% uit vocht bestaat, nog maar 15% over voor de andere bestanddelen. (Dit zou een goede rauwe voedselbron met een redelijke hoeveelheid eiwitten zijn voor een hond.)

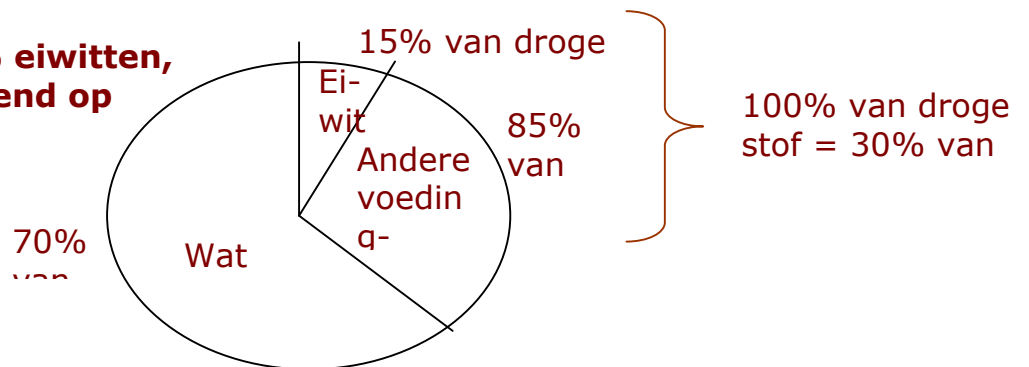
Voorbeeld: 15% eiwitten, met 15%

Maar je begrijpt ook dat die 15% van het voedingsmiddel 50% van het deel van het voedsel uitmaakt, dat niet uit water bestaat! Oftewel, bekeken vanuit de "droge basis" vormen die eiwitten 50% van de voedselbron, niet de 15% wanneer je het bekijkt vanuit de "natte basis". (Ik weet het – dit is allemaal heel verwarrend maar het wordt tegen je gebruikt, daarom is het verstandig om het te begrijpen.)

Wanneer de eiwitten 15% van het 30% "droge materiaal" aangeven, dan is de totale concentratie van eiwitten niet meer dan 15% van 30% - en dat is 4,5%! Dit betekent dat 85.5% van het resterende "droge materiaal" uit iets anders bestaat dan eiwitten. (en dit zou *geen* adequate eiwitbron voor een hond zijn...)

Voorbeeld: 15% eiwitten, met 15% berekend op

Over het algemeen is het veilig om aan te nemen dat natuurlijke voeding voor 2/3 uit vocht bestaat. Het verschil bij het berekenen op "droge basis" in vergelijking

met "natte basis" is dan dat de concentratie die op "droge basis" weergegeven wordt 3 keer zo groot is als die op "natte basis". Over het algemeen kun je veilig aannemen dat natuurlijk voedsel voor ongeveer 2/3 uit water bestaat.

Droogvoer komt wat dit betreft voordelig uit de bus: door het lage vochtgehalte is het verschil tussen de concentratie op "droge basis" en "natte basis" te verwaarlozen... Maar om een correcte vergelijking te kunnen maken met natuurlijk voedsel, heb je de concentratie op "droge basis" nodig. Dit is biologisch gezien ook logisch want een hond drinkt veel water wanneer hij droogvoer te eten krijgt – en bijna niets bij natuurlijke voeding! Je kunt het zo bekijken: bij elke pond droogvoer, moet een hond tenminste twee pond water drinken als *aanvulling* op zijn normale behoefte aan water...

[Terug naar begin van deze sectie](#)

[Terug naar begin van dit hoofdstuk](#)

[Terug naar Inhoudsopgave](#)

Wat er in de wet staat – en wat niet...

In de meeste landen zijn er wetten en voorschriften die bepalen hoe een voedingsproduct omschreven dient te worden op het etiket. En er zijn ook zaken die illegaal zijn.

Om te beginnen zijn deze voorschriften bij voeding voor menselijke consumptie niet mis en de straffen bij overtreding vernietigend voor een producent. Over het algemeen durft niemand hiermee te knoeien wanneer hij zaken wil blijven doen...

Maar wanneer het over *hondenvoer* gaat (of "pet food", de legale term in Noord Amerika), dan komt er een heel ander plaatje tevoorschijn... De toepasselijke wetten zijn de *gewone handelswetten*. Er zijn geen wetten die honden beschermen zoals er wetten zijn die *mensen* beschermen tegen blootstelling aan meedogenloze uitbuiting door commerciële industrieën. En er zijn ook geen overheidsvoorschriften die de huisdiervoedselindustrie verplichten tot deugdelijkheid en eerlijkheid.

Dit betekent dat wanneer het voer zo duidelijk geëtiketteerd is dat het niet op mensenvoedsel lijkt, *alles* legaal is, zolang het maar niet in strijd is met de algemene handelswetten... De huisdiervoedselindustrie is "zelf regulerend" zoals de legale term luidt – hetgeen er op neer komt dat men zelf de normen en regels vaststelt, en niemand kan een producent aansprakelijk stellen voor

de normen die hij hanteert bij zijn productie, tenzij er iemand is die een rechtszaak aanspant.

Welnu, misschien denk je dat er ergens toch wel wat bescherming is; als je een producent voor de rechter kan slepen omdat hij giftig voer verkoopt, zou je die producenten een halt kunnen toeroepen wanneer genoeg mensen het zouden doen!

Lukt niet. Zelfs als je hond doodgegaan is aan het voer dat je hebt gekocht, moet je dat kunnen *bewijzen* (en dat is niet zo gemakkelijk!) En het maximum dat je ooit als vergoeding toegewezen krijgt door een rechter als je de zaak zou winnen is *de aankoopprijs van een andere hond!*

Daar kun je nog niet eens je advocaat mee betalen. Je zou altijd verliezen, zelfs als je zou winnen...

Denk dus maar niet dat een producent van hondenvoer zich zorgen maakt over een vergoeding voor je hond. Dat zou naïef zijn.

Hoe zit dat dan wanneer je ze zou kunnen pakken op misleidende advertenties? Zou dat aanleiding zijn tot zwaardere straffen?

Dat zou kunnen maar het is ook gemakkelijk te ontwijken. De politici die de wetten maken, doen dat aan de hand van adviezen van *rechtsgeleerden*. Die weten over het algemeen niet veel over chemie – tenminste niet voldoende om slimmer te zijn dan een chemicus...

Een paar voorbeelden:

Mineralen analyse

Je mag geen leugens op een etiket zetten. Een etiket is een advertentie en adverteren met leugens is illegaal in de meeste landen. Maar als je een en ander goed kunt onderbouwen, dan zou het in een rechtszaal niet als leugen beschouwd worden – zelfs wanneer het logisch gezien nog zo belachelijk is.

Zoals je weet zijn er veel mineralen die essentieel zijn, ook voor je hond. IJzer bijvoorbeeld.

IJzer komt voor in een aantal vormen, of soorten van samenstellingen:

....

....